

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSN Kazimierz Zawada

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 kwietnia 2010 r.,

skargi O. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 lipca 2009 r., sygn. akt I 1 Cz (...),

wydanego w sprawie z wniosku W. S.

przy uczestnictwie O. S.

o egzekucję kontaktów z dzieckiem,

oddala skargę.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w S. postanowieniem z dnia 3 czerwca 2009 r. nałożył na uczestniczkę postępowania O. S. grzywnę w wysokości 1 000 zł, po ustaleniu, że uniemożliwiała wnioskodawcy kontaktowanie się z córką, w sposób określony w wyroku z dnia 21 kwietnia 2008 r., którym orzeczono rozwód małżeństwa wnioskodawcy i uczestniczki postępowania. Jako podstawę wydania tego postanowienia Sąd Rejonowy powołał art. 1050 § 3 k.p.c.

Zażalenie uczestniczki postępowania zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 lipca 2009 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego postanowienia Sądu Okręgowego w K. skarżąca O. S. zarzuciła naruszenie art. 1050 k.p.c. w wyniku jego błędnej wykładni i wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawę skargi stanowiło twierdzenie, że ukaranie skarżącej grzywną na podstawie art. 1050 k.p.c. nastąpiło z naruszeniem tego przepisu, który w rozpoznawanej sprawie nie mógł być zastosowany z tego względu, że do wykonania orzeczenia sądu dotyczącego sposobu kontaktowania się wnioskodawcy z dzieckiem winien znaleźć zastosowanie art. 598¹ i nast. k.p.c. Dla uzasadnienia tego stanowiska skarżąca odwołała się do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2008 r., III CZP 75/08 (OSNC 2009, nr 1, poz. 12). W uchwale tej istotnie stwierdzono, że postanowienie regulujące kontakty rodziców z dzieckiem, nakazujące wydawanie dziecka przez rodzica, któremu powierzono wykonywanie władzy rodzicielskiej, oraz zobowiązujące drugiego rodzica do odprowadzania dziecka, podlega wykonaniu w postępowaniu unormowanym w art. 598¹ i nast. k.p.c. Wymaga jednak podkreślenia, że podjęcie przez Sąd Najwyższy tej uchwały było wynikiem istniejących wątpliwości co do tego, czy rozwiązaniem alternatywnym dla przymusowego sposobu wykonania tego rodzaju orzeczeń nie jest stosowanie przepisów o egzekucji świadczeń niepieniężnych. W literaturze podnosi się nadal, że kwestia ta nie jest oczywista i istnieją argumenty przemawiające także za takim rozwiązaniem.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało ukształtowane stanowisko, w myśl którego niezgodność orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami lub ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, orzeczenie to zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa bądź narusza prawo w sposób oczywisty, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej.

Stanowisko to, z przyczyn wyżej wskazanych, nie może być uznane za aktualne w odniesieniu do zaskarżonego postanowienia Sądu Okręgowego w K.. Dlatego też skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem tego orzeczenia była

pozbawiona uzasadnionych podstaw i podlegała oddaleniu na podstawie art. 424¹¹ § 1 k.p.c.